

ابراهیم بن محمد گفت: شنیدم که حضرت علی بن الحسین علیه السلام شبی در مناجاتش می گفت:

إِلَهِنَا وَسَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا لَوْ بَكَيْنَا حَتَّى تَسْقُطَ أَشْفَارُنَا، وَانْتَحَبْنَا حَتَّى تَنْقَطِعَ أَصْوَاتُنَا، وَقُمْنَا حَتَّى تَنْبَسَ أَقْدَامُنَا، وَرَكَعْنَا حَتَّى تَنْخَلِعَ أَوْصَالُنَا، وَسَجَدْنَا حَتَّى تَتَفَقَّأَ أَحْدَاقُنَا، وَأَكَلْنَا تُرَابَ الْأَرْضِ طَوْلَ أَعْمَارِنَا، وَذَكَرْنَاكَ حَتَّى تَكِلَ أَلْسِنَتُنَا، مَا اسْتَوْجَبْنَا بِذَلِكَ مَخَوْ سَيِّئَةٍ مِنْ سَيِّئَاتِنَا.

ای خدای ما و سرور و مولای ما اگر گریه کنیم تا کناره پلک‌های ما بیفتد، و زار زار بگیریم تا صداهای ما قطع شود، و به نماز بایستیم تا پاهای ما خشک گردد، و به رکوع رویم تا جدا شوند بندهای ما، و به سجده رویم تا شکافته شوند حدقه چشم‌های ما، و بخوریم خاک زمین را در طول عمرهای ما، و تو را یاد کنیم تا درمانده شود زبان‌های ما، مستحق نمی شویم به سبب آن پاک شدن گناهی از گناهان ما را.